

Pürschel: Naar man staar overfor et Forslag som det foreliggende, er det jo naturligt, at man til at begynde med spørger sig selv: Hvorfor er dette Forslag fremkommet? Og det skal jeg nu søge at gennemgaa lidt nærmere. Jeg vil dog begynde med at sige, at efter den Tale, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard holdt, og i hvilken han med saa megen Afsky vendte sig imod Taktik fra andre Sider, maa enhver Tanke om at dette fra Venstres Side skulde være et Forsøg paa Taktik, skrinlægges.

Naar man nu ser Forslaget og spørger sig selv: Er der nu Uenighed om det, som siges i dette Forslag, saaledes at der er særlig Grund til at faa det fremhævet, maa man jo besvare dette Spørgsmaal med: Nej, der er ikke Uenighed derom. Fra konservativ Side har man paa et meget tidligt Tidspunkt rejst dette Ønske om en Nedsættelse af Skatterne. Paa vort Landsraadmøde i November Maaned vedtog vi en Udtalelse, hvori der bl. a. stod, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere: „En større Strenghed i offentlig Økonomi med en snarlig Nedsættelse af de direkte Skatter som Maal og Aflastning af de sociale Loves Udgifter ved yderligere Anvendelse af Forsikringsprincippet.“ Der er jo meget klart rejst det Krav, som jeg nu forstaar at alle Partier her i Folketinget under Venstres Førelse vil slutte sig til, og det kan vi for vort Vedkommende ikke have noget imod.

Der er i Venstres Forslag til Beslutning brugt det Udtryk, at en Skattenedsættelse o. s. v. er „tvingende nødvendig“. Det er jo et Udtryk, som er i høj Grad bindende for de tre Partier, som vil stemme for dette Forslag eller dog vilde have stemt for denne Passus i Udtalelsen, hvis den ikke, hvad man jo maa forudse med Sikkerhed, var blevet fordærvet ved det Forslag, som er fremsat fra socialdemokratisk og radikal Side.

Der er altsaa — det kan man slaa fast — lige saa stor Enighed om Princippet, som det øjeblikkeligt vil vise sig, at det er Uenighed om Gennemførelsen, og det, som er det egentlig vanskelige, det, som er Problemets Kerne, er jo Gennemførelsen. Jeg har spurgt mig selv, om det skulde være det bebudede Forslag om Nedsættelse af Militæruddgifterne med 5 Mill. Kr., som skulde have fremkaldt denne Handling fra Venstres Side, og det glæder mig meget, at jeg efter den Tale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har holdt her i Dag, forstaar, at det, som jeg hele Tiden havde tænkt mig, var rigtigt, nemlig dette, at der

ikke for Venstre saa lidt som for os var nogen som helst Grund til at tage højtideligt paa dette Forslag om 5 Mill. Kr.s Nedsættelse. Thi hvad er dette andet end et plump Forsøg paa i Samlingens ellefte Time at skaffe sig et Agitationsgrundlag for Sommerens Vælgermøder? Det var jo saa tydeligt for enhver, at det egentlig er forbavsende, at en ansvarlig Regering vil lade det komme dertil, at den fremsætter den Slags Forslag 4—5 Dage før man regner at Rigsdagssamlingen skal sluttes. Hvad gik dette Forslag nu ud paa? Ja, som det ærede Medlem Hr. Neergaard allerede har sagt: en fuldstændig Sabotering af Ordningen af 1922. Og hvorledes staar den højtærede Forsvarsminister overfor denne Ordning? Staar han saaledes, at han i en kritisk Situation, som kunde komme, vil sige: Jeg agter ikke at bruge den? Nej, saaledes staar Forsvarsministeren ikke, thi Forsvarsministeren siger altid paa Møderne: Hvis jeg kommer i den Situation, som det ærede Medlem Hr. P. Munch var i i 1914, vilde jeg ogsaa være nødt til at bruge den Ordning, vi har. Og det er jo rigtigt, det er Loven og over den Grundloven, som Ministeren ogsaa maa være undergoven. Men saa bliver det da fuldkommen uforstaaeligt, at en Minister vil fremsætte Forslag, gaaende ud paa at sabotere denne Ordning. Det er kun i rent formel Forstand foreneligt med Grundlovens Paabud om, hvorledes en Minister har at røgte sit Embede.

Det er altsaa heller ikke her, man maa søge Grunden til Forslagets Fremsættelse. Hvad vil der nu ske, hvis dette Forslag bliver vedtaget? — og det bliver jo vedtaget. Formodentlig akkurat det samme, som vilde være sket, hvis Forslaget ikke var blevet vedtaget. (Hør). Dette siger man nu begejstret Hør til fra Socialdemokratiets Side, og det overrasker mig; thi naar man ser saaledes paa det, maa jeg jo sige, at saa forstaar jeg ikke, at man ikke stemmer dette Forslag ned, thi ingen kan, hvis han ikke er hildet i Forestillinger om taktiske Gevinster, mene, at det kan tjene til at højne dette Tings Anseelse at vedtage et Forslag ud fra den Forudsætning, som det ærede Regeringsparti lige har givet sin Tilslutning. Derfor bør man — det tillader jeg mig at henstille til Regeringspartiet — altid tænke sig om, inden man siger Hør!

Naar man nu tager de Ting frem, der særlig er nævnt som dem, paa hvilke Bespærelser kunde opnaas, er der nævnt foruden de frie Bevillinger ganske naturligt Tjenestemændenes Lønninger, de sociale Udgifter og de militære Udgifter.